

Kindcentrum De Liere: een proeftuin in sturen en bijsturen

We zijn vertrokken vanuit 3 verhalen: dat van het KDV, de buitenschoolse opvang en de kleuterschool, die als bij toeval werkten vanuit eenzelfde gebouw, vaak met dezelfde kinderen en ouders, maar als afzonderlijke teams en elk vanuit zijn eigen visie zonder elkaar te kennen. Vanuit het geloof dat het voor onze kinderen en ouders beter is om ons samen te organiseren groeiden we naar elkaar toe. De 3 entiteiten bestaan nog steeds op de site, maar we kennen elkaars namen, werking en krachten. We werken samen om de overgangen tussen onze entiteiten voor de kinderen en ouders zachter en warmer in te richten.

Door de grote breuklijnen tussen de organisaties verliepen overgangen voor de kinderen voorheen eerder abrupt. De gevolgen hiervan werden weinig kritisch bekeken: welke meerwaarde kunnen naadloze overgangen voor kinderen en ouders betekenen? Ook ouders moesten 3x inschrijven, 3x hun verhaal doen, ervaren 3 verschillende manieren van omgang en communicatie. Dat een kind vanuit het KDV doorstroomde naar de aangrenzende kleuterschool was absoluut geen vanzelfsprekendheid. De 2 waren immers enkel fysiek met elkaar verbonden, maar niet via hun werking.

Het diepgewortelde geloof bij leidinggevendenden, begeleiders en ouders dat het **bundelen van ieders expertise en het samenwerken over de organisatiegrenzen** heen een positief effect heeft op het **welbevinden en de betrokkenheid** van onze kinderen, zorgt ervoor dat we tot op de dag van vandaag, na heel wat tegenslagen, nog steeds willen investeren in een groeiproces richting een doorgaande lijn. De raakvlakken zijn ondertussen duidelijk geworden en de neuzen komen geleidelijk aan meer in eenzelfde richting.

Het kernteam kende doorheen de korte projecttijd geen stabiel bestaan. Er was een wissel bij de schooldirectie, de projectcoördinator was lange tijd afwezig en werd uiteindelijk opgevolgd door iemand nieuw, en de leidinggevende van de buitenschoolse opvang is langdurig afwezig en werd tot op heden niet vervangen. Het was vanuit het kernteam dan ook erg uitdagend om het hele proces ten gronde te begeleiden en op te volgen, naast het opvolgen van alle dagelijkse taken die aan de parallelle reguliere werkingen verbonden zijn.

We kozen er op onze site immers voor om ons praktijkmodel (een leefgroep voor kinderen van 2 tot 4 jaar met 3 gelijkwaardige begeleiders (iemand van het KDV, iemand van de BO en iemand vanuit onderwijs)) uit te testen a.d.h.v. een proefgroep, naast de bestaande reguliere werkingen. De voorbereidingen gebeurden in werkgroepen en op studiedagen waarbij iedereen op de site betrokken werd. In deze periode leefde het project en groeide iedereen richting een gemeenschappelijke educare-visie. Maar de effectieve uitvoering gebeurde slechts in 1 groep met 3 begeleiders, ondersteund door het kernteam.

Ondanks de extra nood, waaraan door gebrek aan tijd en middelen onvoldoende kon worden tegemoet gekomen, om als nieuw team van 3 begeleiders met elk zijn eigen ervaringen en expertise elkaar te leren kennen en te zoeken naar **efficiënte samenwerkingsmodellen**, zagen we in onze proefgroep heel wat waardevolle zaken gebeuren. Kinderen vanuit het KDV maakten samen met hun gekende begeleider de overstap richting school alsof het niks was. **Spelen, leren en zorgen vloeiden natuurlijker in elkaar over**. Begeleiders leerden spontaan van elkaars praktijk. **De overgangen doorheen de dag vervaagden** doordat opvang en onderwijs in elkaar overliepen voor ouders en kinderen.

Dit praktijkmodel waarin de inzet van KDV, BO en school dagelijkse praktijk is, lijkt nog steeds veel potentieel te hebben en de moeite waard te zijn om verder onderzoek aan te wijten.

Gezien de huidige regelgeving en gesplitste middelenverdeling tussen opvang en onderwijs konden we dit krachtige praktijkmodel op onze eigen site niet langer uittesten in zijn oorspronkelijk geplande vorm. De impact op de aangrenzende leefgroep van het KDV die een kindbegeleider misten, maar

telkenmale er een kindje uit de proefgroep administratief over ging naar onderwijs, een nieuwe baby of peuter in de groep moesten opnemen, werd te groot.

We hebben de impact van een dergelijke ambitieuze proefwerking binnen een bestaande reguliere werking onderschat. We maken van deze noodzakelijke bijsturingperiode gebruik om al het geleerde te analyseren en te kijken op welke manier we over de hele site heen en binnen de bestaande regelgevingen het geleerde kunnen verduurzamen. De nood naar **gedragenheid** over de site heen en **duurzame veranderingen** is immers groot.

Het betrekken van onze ouders en stuurgroep bij de analyse van de afgelopen periode en het uitwerken van een meer duurzaam model is essentieel. Het begeleiden van dergelijk proces door een coördinator is dit ook. Een coördinator helpt leidinggevendenden toewerken richting een gedragen gemeenschappelijke visie, bewaart de objectiviteit, brengt noden in kaart, modereert, werkt samen met essentiële partners,... maar is eveneens een grote hap uit het projectbudget, waardoor eigen middelen moesten worden ingezet voor de infrastructurele aanpassingen en er geen budget beschikbaar was voor de inzet van een extra kindbegeleider in de proefgroep of het KDV, zodat het oorspronkelijke praktijkmodel gedurende de hele proeftijd zou kunnen worden uitgetest.

Het regelluwe kader kwam onvoldoende tegemoet aan de noden om vanuit opvang en onderwijs als één samen te werken. Het verschil in instapmomenten, en de verschillende arbeidsvoorwaarden en werkroosters bemoeilijkten een samenwerking vanuit gelijkwaardigheid.

Naast een regelgevend kader dat de flexibiliteit geeft aan organisaties om zich écht in te richten volgens de noden van het kind, is een mind switch onontbeerlijk waarin betrokkenen binnen opvang en onderwijs op alle niveaus (onderzoekers, inspecties, beleidsmakers,...) bereid zijn rond te tafel te gaan zitten en het gesplitste systeem te herdenken in functie van onze kinderen.